

Ronjon: Osud sirotka zapsaný na tvém i jeho čele

V Bangladéši mnozí lidé věří, že osud člověka je zapsán na jeho čele. Co je psáno, to je dáno – jaksi předurčeno a člověk se tomu nevyhne. Věří tomu i dnes 15letý Ronjon Soren, kterému v 5 letech zemřel tatínek a v 7 letech maminka. Hříčkou osudu se dostal na známou internátní školu, získal náhradní rodiče v 8 000 km vzdálené zemi a objevil svůj hudební talent. Co je napsáno na jeho čele dál?

Láska, na kterou nelze zapomenout

„Jednou hodně přšelo a maminka mi řekla: ‚Musím jít pracovat. Prší, nechod ven.‘ A tak jsem zůstal nějaký čas sám doma. Ale moji kamarádi byli venku a běhali sem a tam. Chvilí jsem se na ně díval a pak jsem šel za nimi. Když maminka přišla zpátky domů, hned zjistila, že nejsem doma a že si hraji venku s kamarády. A tak vyběhla ven, dala mi na zadek, chytla mě za ruku a odvedla domů. A pak mě umyla, osušila, vyměnila špinavé věci za čisté, dala mi najíst a s láskou mi řekla: ‚Prosím Tě, už nikdy nic takového nedělej.‘ A pak jsem si vlezl do postele a usnul.“

“*Nemáme co jíst. Běž k rybníku a nacheť nějaké ryby.*

Taková je nejhezčí vzpomínka Ronjona na lásku své matky, při níž se stále usmívá. Byl ještě malý chlapec, ale stále si pamatuje na její laskavou tvář. Na tatínka si nepamatuje vůbec. Ví jen, že zemřel na nějakou horečnatou nemoc, která jeho rodinu stála všechny úspory.

Maminka se pak dva roky snažila uživit všechny děti. Finanční úlevou pro domácnost byl sňatek dcery Sabiny. Sabina zůstala v domě matky, aby jí po smrti otce pomohla se všemi povinnostmi a starostmi o své dva mladší bratry, Ukila a Ronjona.

Ale pak jim zemřela i máma. V ten den, kdy se to stalo, neměli co jíst. Sabinina tchyně řekla jejich mamince: „Nemáme co jíst. Běž k rybníku a nacheť nějaké ryby.“ Maminka šla k rybníku, a když se trávou prodírala k vodě, kouzl jí jedovatý had. Tchán Sabiny přispěchal a usekl mu hlavu. Maminku odvezl k místnímu

šamanskému léčiteli, který hadům rozumí. Ale nepomohlo jí to. Zemřela na uštknutí hadem. Když se to Ronjon dozvěděl, několik dní velmi plakal, neboť maminku miloval.

Těžký úděl sirotek – nejdřív práce, potom škola

Sabina se jej snažila utěšit. Byla statečná a postarala se o oba kluky. Vesničanům se ale nezamlouvalo, že bydlí v domě svých zesnulých rodičů. Předvolali ji k radě starších a zeptali se: „Proč bydlíš tady a ne se svým manželem?“ Vysvětlení se jim nelíbilo, a tak rozhodli, že se musí přestěhovat do jiné vesnice, do domu svého muže. Než odjela, dala klukům telefonní číslo a řekla: „Kdybyste měli nějaký problém, kontaktujte mě.“

“*Někdy jsme měli ráno tolik práce, že jsme se ani nestihli najíst. Najedli jsme se až po škole.*

Ukil s Ronjonem zůstali ve vesnici sami. Ujala se jich tatínkova sestra, ale byly to těžké časy. Každé ráno vstávali v 5 ho-

din, dojili krávy, uklízeli chlív a kurník, dělali domácí práce, vařili snídani a pak utíkali do školy. „Někdy jsme měli ráno tolik práce, že jsme se ani nestihli najíst. Najedli jsme se až po škole,“ popisuje Ronjon těžké, 3měsíční období u zaneprázdněné tety.

„Nakonec se o nás znovu postarala Sabina. Vzali jsme naše krávy a odešli za ní, do jejího nového domu. Bylo to dost daleko, a tak jsme museli změnit i školu. Ale bylo to o moc lepší. Dělali jsme skoro stejnou práci, ale pomáhal nám Sebastian, manžel sestry. Ráno jsme vodili krávy na pastvu a večer zase zpátky, společně dojili, společně uklízeli. Sebastian je fajn chlapík. Hráli jsme spolu šachy a ludu a užili spoustu legrace. Má nás moc rád.“

Pomoc přichází ze školy

Rodina ovšem stále trpěla nedostatkem příjmů, jídlo bylo skrovné. Vydrželi asi rok. „V té nové škole byl učitel jménem Robin Marandi, který věděl o internátní škole SAMS. Sabina mu řekla: ‚Můžeš nám pomoci? Mám 2 bratry. Můžeš se za ně přimluvit?‘ A tak jsme se s Ukilem v roce 2011 dostali na SAMS,“ vypráví Ronjon.

“Když se to mojí sestře nepovedlo, tak se chci stát zpěvákem místo ní.”

Na SAMSu nikoho neznal, neměl žádné kamarády. Všechno bylo nové, byl to šok. Pak ale našel mezi 800 dětmi jednoho kluka, Immanuel se jmenoval, který pocházel ze stejné vesnice jako Ronjon.

Ten jej do všeho uvedl. Dnes se Ronjonovi na škole moc líbí. Miluje bengálštinu, objevil svůj hudební talent a chce se stát zpěvákem.

Splním sen mé sestry

Ronjon má nesporný pěvecký talent a pořád zpívá. „Moje sestra Sabina se chtěla stát známou zpěvačkou. Ale když tatínek onemocněl, utratili jsme všechny peníze za léčení. Proto se zpěvačkou stát nemohla. Když se to mojí sestře nepovedlo, tak se chci stát zpěvákem místo ní.“ S Ronjonem pracuje paní učitelka Biroy. Až se stane známým zpěvákem, bude pomáhat chudým. A také by rád udělal něco pro to, aby lidé mohli žít hezky. Aby nebyly žádné hádky, křik, potyčky. Rádi bychom, aby se Ronjono-

*“Co kdybychom začali podporovat dítě v Bangladéši, aby mohlo chodit do školy?”
„Proč ne?”*

vi tento sen naplnil. Podobně jako ten, který snil již od roku 2011.

Když se Ronjon dostal v roce 2011 na SAMS, věděla už ADRA, že potřebuje dárce a představila ho lidem na webové stránce. A tak se stalo, že se jednou odpoledne zeptala jedna žena v České republice svého muže: „Co kdybychom začali podporovat dítě v Bangladéši, aby mohlo chodit do školy?“

„Proč ne?“ odpověděl muž.

Za chvíli se manželka sedící u PC ptá znovu: „A koho mám vybrat?“

„Nejpotřebnějšího z potřebných,“ zní odpověď.

“Věřím, že to bylo napsáno na mém čele, že se setkáme. Chtěl jsem tě vidět a stalo se to, potvrdilo se to. Lidé mi říkali, že když se něco takto stane, muselo to být napsáno na mém i na tvém čele.”

„Třeba sirotka?“

„Jasně, sirotka. Vždyť nemá rodiče!“

A tak Ronjon získal náhradní Bangla-Kids rodiče v 8 000 km vzdálené zemi, kteří ho začali podporovat ve studiu.

Osud napsaný na čele

Shodou okolností to byli známí Radka, nynějšího ředitele ADRY, který o nich Ronjonovi v Bangladéši vyprávěl. A tehdy Ronjon zatoužil po setkání. Další shodou okolností se ten muž s Ronjonem v Bangladéši v roce 2014 poprvé setkal. Ronjon na to vzpomíná takto: „Již předtím mi Radek ukazoval obrázky, když byl v Bangladéši. A už tenkrát jsem toužil se s tebou setkat, mluvit s tebou a hrát si s tebou. A pak, když jsi přijel, tak to bylo super. Studenti se touží setkat s dárce, kteří jim pomáhají. Je to ta samá touha, kterou jsem měl i já.“

Že by to byl osud? Ronjon v tom má jasno: „Věřím, že to bylo napsáno na mém čele, že se setkáme. Chtěl jsem tě vidět a stalo se to, potvrdilo se to. Lidé mi říkali, že když se něco takto stane, muselo to být napsáno na mém i na tvém čele.“

Kdo ví, co tam má Ronjon a každý z nás napsáno dál... Třeba to, že osudy bangladéských dětí můžeme darem vzdělání společně měnit k lepšímu. Inu, osud je osud, třeba se Ronjon opravdu stane světoznámým zpěvákem. Co říkáte? ;-)

Pojedeme na výlet! Děti z GAPS poprvé v ZOO

„Pojedeme na výlet“, šířilo se od ucha k uchu mezi dětmi internátní školy GAPS. „Pojedeme na výlet“, smály se a oči jim zářily štěstím. Mnohé z nich za celý svůj život nikdy na žádném výletě nebyly, a tak zpráva o návštěvě ZOO byla z říše snů. A ten sen se 20. dubna 2017 stal vysněnou skutečností.

Cílem dětského výletu se stala ZOO v přírodním parku Niribili, v blízkosti města Narail, asi 50 km severozápadně od města Gopalganj, ve kterém studují. S dětmi se na výlet vydali učitelé internátní školy GAPS, kteří nám o cestě napsali:

„Do Niribili jsme se s dětmi vydali v 8:00 ráno autobusem a na místo dorazili krátce před obědem. Do parku jsme jeli hlavně navštívit zoologickou zahradu, kde jsou k vidění také přenádherne přírodní scenérie. Niribili se přezdívá „piknikové místo“. Je to ideální a vyhlášené místo k uspořádání pikniku, hraní společenských her a organizování kulturních akcí. Během naší návštěvy zde byly oslavy venkovských lidových tradic. A další akce se zde konají hojně po celý rok. Plocha parku dosahuje čtrnácti akrů. Naleznete zde nepřeberné množ-

ství různých druhů ptactva, květinových zahrad a krásných jezírek.“

A co se dětem nejvíce líbilo? Můžete hádat? „Pro děti byla hlavní atrakcí zvířata. V ZOO viděly opice, krokodýly, jeleny, bengálské tygry, různé druhy želv a ptáků.“ Mnohé z nich nikdy nic takového na vlastní oči neviděly. A to je čekala ještě jedna velká atrakce.

Na zpáteční cestě do školy se všichni výletníci zastavili v parku Shopnabithi, kde se děti mohly projet elektrickou lanovkou. A opět to pro mnohé bylo poprvé v životě. Některé z toho byly zpočátku hezky vykulené, ale zvládly to, a měly si o čem povídat. Vzpomínáte si, jaké to bylo, když jste jeli poprvé lanovkou vy sami?

„Během výletu jsme si užili velké množství legrace a dozvěděli jsme se spoustu

zajímavých věcí o životě kolem nás. Dětem tyto výlety pomáhají pochopit, jak svět kolem nich vypadá a funguje, mají šanci upevnit sociální vazby mezi sebou i se svými učiteli, osvojují si nové dovednosti a vylepšují si tím svou nezávislost a sebedůvěru. Vidí tak, že na nich ostatním lidem záleží a chtějí, aby se měli dobře.“

O zlatém vlákně Bangladěše

Za devatero horami a devatero řekami, tam, kde má země blízko k moři a nedaleko na střechu světa, roste „zlaté vlákno“. Nejednoho člověka se tam vypravilo, aby zbohatnul, ale jen některým se jej podařilo nalézt. Roste totiž v zatopených bažinách, kde je vlhko a horko a kousou tam komáři. Země ta pak je pověstná svěže zelenými rýžovými poli a houževnatě pracovitými lidmi. Je to země bengálská a tomu zlatému vlákně nikdo neřekne jinak než ...

Tak nějak by mohla začínat pohádka „O zlatém vlákně“, neboli jutě. Ano, juta je to bájně „zlaté vlákno“, o kterém si dnes budeme povídat. Získává se z kůry rostliny nazývané jutovník, který dorůstá do výšky až 3 metrů a nemá žádné větve. Daří se mu ve vlhkém tropickém podnebí a zavodněných bažinách při teplotách 20–40 °C a relativní vlhkosti 70–80 %. A to je přesně prostředí jižního Bangladěše, kde jutovník roste doslova jako z vody a katapultuje Bangladěš na druhé místo světového producenta juty, hned za Indii.

S pěstěním juty mají zkušenosti i naši studenti na internátní škole KMMS. Ve vzdálenosti 40 minut chůze má škola pozemky vhodné pro pěstění „zlatého vlákna“. O své práci pro školu studenti říkají: „Každý rok sázíme jutovníky a sledujeme jejich růst až do sklizně. Známe celý proces pěstování a zpracování. Není to věc, o které bychom se jen učili z knih. Je to naše práce a pomáháme tím

naší škole.“ Škola tak získává část prostředků na svůj provoz. Dnes Vám přinášíme několik fotografií ze sklizně, ale Vás jistě bude zajímat, jak se juta pěstuje a k čemu všemu se používá.

vody. Stonky ve vodě hnijí a od dřeviny se oddělují „zlatá vlákna“, která se poté omyjí, vysuší, vytrídí a sváží do balíků. Ty se pak prodávají (do obchodů) k dalšímu zpracování.

Semena se zasévají na přelomu dubna a května do dobře zorané a pohnojené půdy. Malé rostlinky jsou vidět již za pár dní a potřebují velmi jemnou péči. Během tří měsíců jutovník vyrostе a nastává sklizeň. Kluci v roli „jožinů z bažin“ rostliny sesekávají a sváží do balíků, které odnesou na hlavní silnici. Tam je naloží na vlečku a popovezou o kus dál k vodě. Jutu vyloží a na několik dní ponoří do

Juta se používá na výrobu oblečení, šátků, papíru, lan a dalších užitečných věcí. Její listy jsou jedlé a vaří se na mnoho způsobů. Stonky připomínají korek a dají se využít jako palivo, na stavění plotů nebo střech. Juta má zlatou barvu. A protože je zároveň významným zdrojem příjmu z mezinárodního obchodu země, přezdívá se jí „zlaté vlákno“ Bangladěše. A to je konec.

Sváteční den na škole Monoshapara

Dne 15. srpna se děti z internátní školy Monoshapara účastnily ceremoniálních aktivit na počest Šajcha Mudžíbara Rahmána, prvního bangladéšského prezidenta známého také jako Otec národa, který se významně podílel na nezávislosti země.

Celý den začal hromadným nástupem všech studentů, kdy si děti připomněly tuto významnou osobnost a její činy. Mudžíbar Rahmán, který mimo jiné nosí přezdívku Bangabandhu (Přítel Bengálska), zemřel v roce 1975 násilnou smrtí během státního převratu. I proto se zpočátku den nesl ve znamení úcty a vážnosti při společné diskuzi o jeho životě. Brzy ale přišel čas na hry. Děti se zúčastnily různorodých aktivit jako např. fotbalového zápasu, recitování básní, výtvarné soutěže a zpívání písniček s tematikou státního výročí.

Právě do výtvarné soutěže se děti zapojilo hned 54 a ten nejkrásnější obrázek byl ohodnocen hlavní cenou, kterou předalo vedení školy. Děti se tak hravou a interaktivní formou dozvěděly více o historii vlastní země a na závěr dne složily slavnostní vlasteneckou přísahu.

Dárkomat

...naplňujeme potřeby dětí, sirotků a škol...

Příspěvky dárců pro podporu znevýhodněných dětí v Bangladéši nepokryjí všechny náklady spojené se studiem. Situace se zhoršuje s růstem cen základních potravin po povodních. Školy se proto snaží získat chybějící finance prostřednictvím různých projektů, jako je např. pěstování rýže, chov drůbeže, ryb a dobytka, prodej kokosových ořechů či produkce juty. V prostředí, které je závislé na přírodních podmínkách, to ovšem není jednoduchá záležitost a udržet vyrovnaný rozpočet je téměř nadlidský úkol.

Společně s bangladéšskými kolegy hledáme dodatečné zdroje pro naplnění potřeb znevýhodněných dětí. Z tohoto důvodu jsme také provozovali e-shop nazvaný Dárkomat. Je zaměřen na praktickou pomoc dětem, sirotkům a školám. Prostřednictvím on-line nástroje je možné zasílat příspěvky na specifické potřeby dětí – jídlo, oblečení, knihy, sešity a další komodity.

Děkujeme Vám za pomoc dětem v Bangladéši!

Více o Dárkomatu se dozvíte z obrázků nebo přímo na webové stránce www.banglakids.cz (e-shop). Můžete se tak připojit k BanglaKids rodičům a nakoupit dětem, co potřebují.

Dárkomat – dětem, sirotkům, školám

20 obědů dětem

Pestrá strava, základ zdraví! Kvalitní jídlo zajistí malým školákům nejen dobré zdraví, ale i lepší výsledky ve škole. Kupte bangladéšským dětem výživné jídlo a podpořte jejich zdravý vývoj.

Výše podpory **210 Kč** [podpořit +](#)

Boty a oblečení

Šaty dělají člověka, to je pravda odvěká! Ale sirotkům je už rodiče nekoupí... Kupte sirotkovi nové botky a oblečení, aby nemusel celý rok chodit jen v ušmudlané uniformě, neřku-li bos.

Výše podpory **525 Kč** [podpořit +](#)

Sešity a učebnice

Knihy a sešity poslouží dětem k učení nejen ve škole, ale i doma. Zopakují si probíranou látku, napíší úkoly a dostanou jedničky. Darujte školákům sešity a učebnice, naučí se rádi více!

Výše podpory **320 Kč** [podpořit +](#)

Sportovní potřeby

Fotbalový míč, badminton nebo obyčejné švihadlo jsou pro děti vytoženým dárkem. Zahrají si, nezlobí, rychle rostou, dobře spí. Kupte dětem sportovní náčiní a podpořte jejich harmonický rozvoj.

Výše podpory **630 Kč** [podpořit +](#)

Školní uniforma

Dobře ušitá a slušivá uniforma je snem každého školáka. Stírá sociální rozdíly mezi dětmi a napomáhá k jejich integraci do třídního kolektivu. Kupte školákovi uniformu a bude se ve škole cítit dobře.

Výše podpory **425 Kč** [podpořit +](#)

Škola a třída

Školní prostředí napomáhá výuce. Do každé třídy patří lavice, tabule, osvětlení a ventilátor. Na dvorek studna a je-li škola větší tak i slepice, koza, nebo tele. Darujte je škole a pomůžete dětem.

Výše podpory **700 Kč** [podpořit +](#)

Doučování

Učený z nebe nespadl. Doučování v rozsahu dvou doučovacích hodin týdně pomůže studentům v přípravě na státní závěrečné zkoušky. Darujte školákovi doučování a jeho šance na úspěch se zvýší.

Výše podpory **650 Kč** [podpořit +](#)

Koza

Koza poskytne dětem zdravé mléko. Každoročně má kůzlata, která jsou zdrojem příjmu nebo základem nového chovu. Kupte škole kozu a darujete dětem čerstvé mléko.

Výše podpory **1 400 Kč** [podpořit +](#)

My, děti slumu

Kniha, která dokáže změnit život

A je to tady! Dlouho očekávaná kniha „My děti slumu“ spatřila po několika měsících práce světlo světa a 17. 10. 2017 byla slavnostně pokřtěna v pražském Studiu ALTA. Vznikla díky úsilí mnoha lidí a fotografiím muže známého jako Fotograf bez talentu, který svou snahu pomáhat bangladéšským dětem vyjádřil trefnými slovy: „Když podpoříte jedno dítě, nezměníte tím svět. Ale změníte celý jeho svět.“

Hluboce lidská inspirace...

Na 200 stranách přibližuje kniha „My, děti slumu“ život nejchudších Bangladéšanů a jejich dětí. Činí tak prostřednictvím více jak 150 unikátních ko-

mentovaných fotografií a autentických příběhů. Ačkoli její hrdinové pocházejí z drsného prostředí chudinského slumu a žijí v nedostatku, jaký si my sami jen těžko umíme představit, je kniha plná příběhů radosti, odvahy, trpělivosti, opravdového přátelství a lásky. Konci-

pována je do 5 kapitol (Osud – Odvaha – Trpělivost – Excellence – Lásky), které naznačují, jakým způsobem se lidé v Bangladéši vyrovnávají se svým životním údělem.

Kniha „My, děti slumu“ má dvě poslání. Pomoci bangladéšským dětem k důstoj-

Fotograf
bez
talentu

“Žádný člověk vlastně není cizí. Všichni dýcháme stejný vzduch a svítí na nás stejné slunce. Neexistují ti druzí, pouze my, lidé.

Fotograf bez talentu tento dvojí záměr nazývá most empatie. Věří, že naše empatie je schopná naučit se překonávat velké vzdálenosti a „...dokázat se vcítit do životů úplně cizích lidí, protože žádný člověk vlastně není cizí. Všichni dýcháme stejný vzduch a svítí na nás stejné slunce. Neexistují ti druhí, pouze my, lidé. A proto jsem si vybral Bangladéš, zemi vzdálenou 8 000 km, s jinými kulturními zvyky a s lidmi s jinou barvou pleti. Abych vám nabídl možnost vytvořit si vztah k někomu tak navenek vzdálenému. Vybudovat 8 000 km dlouhý most empatie.“

PS: Dárci BanglaKids obdrží knížku před Vánoci jako poděkování.

“Když podpoříte jedno dítě, nezměníte tím svět. Ale změníte celý jeho svět.”

[illegible]

www.banglakids.cz

Vydala ADRA, o. p. s., v prosinci 2017,
Markova 600/6, 158 00 Praha 5